



Doktersgild Van Helmont

Wettelijk erkende beroepsvereniging
Gesticht in 1936
BRUSSEL

Waarom de taalregeling van het wetsontwerp op de nieuwe Orde van Artsen onaanvaardbaar is :

Het recht om zich in te schrijven in de Orde van Artsen van Waals-Brabant, waarover betwisting bestaat in dit wetsontwerp, betreft niet de artsen die in een faciliteitsgemeente wonen en in Brussel werken. Die artsen hebben hun medische woonplaats in Brussel en kunnen zich inschrijven in de raad van Waals-Brabant. Het gaat om artsen die hun voornaamste activiteit uitoefenen in een Vlaams-Brabantse gemeente met taalfaciliteiten. Van die artsen mogen we verlangen dat ze zich schikken naar dezelfde deontologische regels als hun Nederlandstalige collega's met wie ze moeten samenwerken, o.a. in de wachtdienst. Het ware logisch dat voor Nederlandstalige en Franstalige artsen in die gemeenten dezelfde regels zouden gelden voor wachtdiensten, collegialiteit, aantal kabinetten, etc. Dat is de regeling die Franstalige artsen afwijzen en die ze belangrijk genoeg vinden om de nieuwe wet op de Orde van Artsen te blokkeren. Het gaat ook niet over de taal van een eventuele tuchtprocedure, want daarvoor bestaat er een regel die aan een aangeklaagde arts toelaat de andere landstaal te kiezen. De regeling waarbij artsen uit een faciliteitsgemeente mogen kiezen voor de raad van Waals-Brabant is een aantasting van de taalgrens. Hierdoor worden die gemeenten nog een beetje aangesloten bij het Brussels gewest.

De indieners van het wetsontwerp beweren dat ze gewoon een bestaande toestand verder gedogen in afwachting van een definitieve regeling bij een volgende staatshervorming. Dat is niet juist. De huidige toestand is een nogal dubieuze interpretatie van een Koninklijk Besluit. Door deze voor Vlaanderen ongunstige interpretatie te bevestigen door een nieuwe wet, wordt een nieuwe stap gezet in de richting van aansluiten van deze gemeenten bij Brussel. Dat is een eenzijdige Vlaamse toegeving die een latere definitieve regeling enkel moeilijker kan maken.

De indieners van het wetsontwerp beweren dat de hervorming van de Orde een Vlaamse eis is die wel een kleine toegeving waard is. Dat is een eigenaardige redenering. Indien ze echt denken dat dit voor Vlaanderen (en niet voor Wallonië) belangrijk is, betekent dit dat ze denken dat de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap verschillende noden hebben inzake uitoefenen van de geneeskunde. Indien dat zo is, zouden ze logischerwijze moeten ijveren voor het toewijzen van die bevoegdheid aan de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap, zoals voorzien in de bijzondere wet van 1980. Nadat Vlaanderen de bevoegdheid hierover verworven heeft, kan men dan een beter decreet voor de Orde van Artsen maken. Door nu een nieuw unitair federaal orgaan, namelijk de Hoge Raad voor Deontologie voor de Gezondheidszorgberoepen, te creëren, maakt men de definitieve regeling nog moeilijker. Daarvoor dan nog een toegeving doen die de integriteit van de taalgrens aantast, is onaanvaardbaar.

Vorige pogingen om de Orde te hervormen zijn telkens gestrand op de onwil van de Franstaligen om een taalregeling te aanvaarden die in overeenstemming is met de grondwettelijk vastgelegde federale structuur van België. Franstalige partijen tonen weinig interesse voor de hervorming van de Orde, maar ze misbruiken deze zogezegd Vlaamse eis om een onaanvaardbare taalregeling door te drukken. Indien dit ontwerp slaagt, mag het niet zijn ten koste van deze onverantwoorde Vlaamse toegeving aangaande de integriteit van de taalgrens.

Robrecht Vermeulen
17 januari 2007